

grond van soms tal van onderschilderingen, eer als met verf geteekend. En, alweer ganschelijk onmodern, zijn kleur heeft daarbij een eigenaardige diepte, een innerlijken gloed, die ons, meer dan bij de moderneren met hun koele, ingezogen tinten of bij de tonalistisch werkende schilders, waar alles doorgaans op een neutralen grondtoon is afgestemd, de kleur weer doen erkennen als een kostbaarheid, een materie, die in zich zelf reeds schoon kan zijn. Een stadsgezicht wordt daardoor van een rijke coloristische toover, een stilleven, de bloemstukken vooral, van een veredelde stoffelijkheid.

Een burgerlijke kunst, die in de teekening haar kracht niet heeft — de meesters der Amsterdamsche school, die soms tot vergelijking nopen, zijn sterker en stijlvoller teekenaars —, maar door de kleur komt tot de hartelijke warmte, bij tijden een stille wijding, die haar een plaats verzekeren bij de dingen, waar we met genegenheid aan denken. J. K.

VLAAMSCHE TAPIJTWEEFKUNST VAN DE GEZUSTERS DE SAEDELEER.

Volgens rotterdamsch gebruik van verscheidene jaren, om in de voorname kunstinstellingen voor den Kersttijd iets bijzonders aan te richten, had ook ditmaal de Rotterdamsche Kunstkring voor een verrassend mooie tentoonstelling gezorgd.

In de ruimte der groote zaal stonden er, op pedestals gezet, een dertigtal bronzen beelden van den tot nu toe alhier nog onbekenden belgischen kunstenaar Albéric Collin, uitsluitend dieren in sterk typeerende actie en felle uitdrukking, steeds edel en sober van vormen en daarbij van een schoone uitdrukking van de vacht of de veeren; een beeldhouwer dus met een sterk sensitief gevoel, een krachtig karakteruitbeelder, die het vak volkomen beheerscht en over wien in dit tijdschrift ongetwijfeld eenmaal meer gezegd zal worden.

En rondom deze bronzen hingen daar langs de wanden de schoone tapijten der gezusters De Saedeleer uit Etichove in Zuid-Vlaanderen, die er in de „Villa Tynlon” naast en boven het rustige atelier van den vader, een praktische weverij hebben ingericht alwaar het kunstambacht naarstig, met ernst doch tevens met jeugdige blijmoedigheid, niet als een liefhebberij doch als een „zaak” wordt uitgevoerd.

Het was de droom van den vader Valerius de Saedeleer, den bekenden landschapsschilder, van wien Rotterdam onlangs twee mooie, fijne, gevoelige, en toch strenge schilderijen mocht zien in de zelfde zaal, de droom reeds toen zijn troepje nog zeer jong was, dat zijn vijf dochters: Maria, Elisabeth, Marie Josephe, Monica en Godelieve, eenmaal de eens bloeiende Vlaamsche kunstindustrie der Oudenaardsche tapijten, waardoor hun